

toen Alexander hem er een keer naar had gevraagd. Met zijn goedlachse aard en amicale uitstraling leek iedereen Chuck dit ethisch discutabele winstmodel te vergeven. Als collega had Alexander Chuck altijd als voorbeeld gezien, het leek hem allemaal zo makkelijk af te gaan. Hij leek de hele longafdeling te runnen alsof hij dit vanaf zijn geboorte al deed, met een speels gemak waar menig specialist nog van zou kunnen leren. Met de ervaring die hij meebracht leek hij zich ook steeds minder aan te trekken van de ziekenhuisregels. Een klein, dun, mannetje was het, slechts één meter zeventig lang. Wonderbaarlijk genoeg bleek Chuck opvallend succesvol bij de vrouwen en steevast reed hij aan het eind van de dag met telkens een andere dame achterop weg van het ziekenhuis. Of het nou kwam door de air van onverschilligheid die hij op kon zetten, of door de Rolex die hij, geheel tegen kledingvoorschriften in, altijd om zijn pols droeg, wist Alexander niet. Indrukwekkend vond hij het in ieder geval wel. 'Hou op met me, die vrouw mankeert absoluut niets, dat ziet toch iedereen? Wat een gezeik weer zeg, kan ze mij nou nooit eens normaal superviseren? Waren mijn irritaties zo duidelijk zichtbaar?' gromde Alexander, 'volgens mij heb ik me dit keer prima in kunnen houden.' 'Ik zag het ja, volkomen kalm, je leek wel zo'n Tibetaanse monnik, het verbaast me dat je niet spontaan begon te zweven. Ik zou trouwens wel even een nieuwe witte jas halen als ik jou was,' grinnikte Chuck. Alexander keek naar de voorkant van zijn witte jas, hij had zichzelf steviger verwond dan hij had gedacht, een rode vlek had zich onderin zijn jaszak verspreid. Chuck had gelijk, zo kon hij inderdaad niet langs zijn patiënten, dat was momenteel echter de minste van zijn zorgen. 'Nu is ze godverdomme ook nog opleider geworden, zag je hoe ze me dat even in probeerde te wrijven, daar gaat mijn kans,' raasde hij. 'Ach, kop op, je hebt nog tot juli voordat de sollicitaties beginnen. Dat is nog bijna zes maanden, het sneeuwt

nu zelfs nog buiten. Tijd genoeg om die trots van je eens aan de kant te zetten, op je knietjes te gaan en eens stevig te likken. En wie weet wat er voor die tijd allemaal nog gebeurt, misschien komt ze wel onder een bus? Je moet je niet zo gek laten maken door haar. Weet je wat daar goed tegen helpt?' zei Chuck. Nieuwsgierig keek Alexander hem aan. 'Een flesje Himalayalucht, schijnt goed te zijn voor alles,' schaterde hij het uit. Alexander rolde zijn ogen, maar zijn lippen krulden zich onwillekeurig tot een glimlach. 'Misschien heb je gelijk, ik zie het ook allemaal wel. Eerst maar eens de cardiologie lastigvallen om dat ECG te regelen, bedankt voor je medeleven weer Chuck...' Alexander haalde zijn ziekenhuistelefoon uit zijn zak en belde het nummer van de consulent cardiologie. 'Met Rob de Snit,' klonk het. 'Hi Rob, Alexander de Graaf hier, van de MDL,' stelde hij zich voor. 'Hey Graaffie, wat kan ik voor je betekenen?' hoorde hij opgewekt. Rob en Alexander hadden in hetzelfde jaar op de universiteit gezeten en konden het goed met elkaar vinden. Alexander ontspande zich, bij Rob zou hij het ECG wel voor elkaar krijgen, al was het maar als vriendendienst. 'Ik zou graag een ECG willen maken bij een patiënt die bij ons opgenomen is,' zei hij. 'Dan heb je in ieder geval de juiste aan de lijn, wie is het en wat is er gebeurd?' 'Het gaat om mevrouw De Koning, 28 jaar...' Nog voor hij zijn zin af kon maken viel Rob hem in de rede. 'Niet dé mevrouw De Koning, hè? Waar we vorige maand ook al door jullie bij geroepen zijn?' zei Rob geïrriteerd. 'Ik ben bang van wel Rob, ze is weer in elkaar gezakt tijdens het bloedprikken, we willen wederom cardiale problematiek uitsluiten,' reageerde hij aarzelend. 'Jullie denken ook maar dat wij niets te doen hebben zeker? Er is niets met haar hart aan de hand, dat kan ik je zo ook wel vertellen, daar hoeven we geen ECG voor te maken. Of is er iets veranderd ten opzichte van de vorige keer? Luister Graaf, ik vind je een prima vent maar dit